

Искамъ прошка за тоя личенъ епизодъ въ тия спомени, но прѣдъ паметъта на моя незабравенъ приятель Emile мъчно ми бѣше да залича или да изоставя това що бѣ веднажъ писано.

II.

Въ Римъ. — Графъ Распони.

На 18/30 ноемврия, четвъртъкъ, желѣзницата ме возѣше прѣзъ Александрия, Болоня и Флоренция къмъ Римъ. Хубави мѣстности въ прѣкрасна Италия.

На 19 ноемврия (1 декемврия), петъкъ, часа на 5^{1/2} слѣдъ пладне азъ бѣхъ въ Римъ, въ Hôtel de la Minerva, дѣто намѣрихъ другаря си г. Цанкова, стигналъ тамъ прѣди пладне, както бѣше и нагласено прѣдварително помежду ни.

20 ноемврия (2 декемврия), сѣбота. Ние имаме тукъ между други едно хубаво прѣпоръчително писмо до графъ Распони, мжжъ съ голѣмо обществено значение, сродникъ съ Наполеоновци по женски поесъ, жененъ за дъщерята на князь Гика отъ Румжния, живѣещъ постоянно въ г. Равена, а сега прѣбиваещъ въ Римъ като членъ отъ сената. Писмото ни до него бѣше отъ покойния Евлоги Георгиевъ, който, както се научихъ отпослѣ, билъ въ редовна съ него кореспонденция и държалъ мушията на жена му, принцеса Гика, въ Румжния. Ние му се прѣдставихме тоя день съ това писмо часа на 10 прѣди пладне, и намѣрихме въ неговото лице единъ човѣкъ учтивъ, благороденъ, скромненъ, а за насъ сега и крайно услужливъ. Той ни прие съ най-голѣма любезность, и мога да кажа, като свои отколѣ познати, но отсѣтствувавши, мили съотечественици. Ние нѣмахме нужда да му разправимъ какво трѣсимъ въ Римъ. Той всичко знаеше и всичко угаждаше. На сѣщия часъ той ни каза, че ще